

Men paa den anden Side medføre de nu fremsatte Forslag en Netto-Forøgelse af den paa Kjøbenhavn og Købstæderne faldende Skattebyrde af over $2\frac{1}{5}$ Mill. Kr., hvilket endog er $\frac{1}{2}$ Mill. mere end efter Kommissionens Forslag, og for den samlede, ikke-landbrugende (væsentlig næringsdrivende) Befolkning i By- og Landkommunerne vil Skatteforøgelsen udgøre Netto $3\frac{1}{3}$ Mill. Kr. Nærede man derfor i sin Tid Bekymring for den Tilvækst i Skatter, som da var stillet Byerhvervene i Udsigt, saa maa ganske naturlig denne Bekymring end mere vokse, naar man nu stilles over for denne yderligere Forøgelse af Skattebyrden — og det saa meget mere, som Tidsforholdeue, hvad der vil være den høje Lovgivningsmagt bekendt, siden Aar 1900 (og i endnu højere Grad siden Skattereform-Spørgsmaalet rejstes) har vendt sig til Byerhvervenes Ugunst, saa at disse daarligere end nogen Sinde have Raad til at give Tilskud til andre Erhvervs Støtte.

I Betragtning af disse Kendsgerninger er det vort faste Haab, at den høje Lovgivningsmagt ikke vil gaa til en saa betydelig Forøgelse af Skattebyrden som den foreslaaede — især naar dette skal ske til udelukkende Gavn for Hartkornsejerne, og oven i Købet i jo højere Grad, desto mere Hartkorn disse eje.

Idet man saaledes fremhæver den meget betydelige Byrdeforøgelse, som den foreslaaede Skattereform vil lægge paa den næringsdrivende Befolkning som Helhed, skal man særlig for den Del af den næringsdrivende Befolkning, som bor i Landkommunerne, fremhæve, at denne paa Grundskatternes Omraade rammes af en særlig Byrdeforøgelse.

Medens nemlig de paa Grundejerne hvilende Byrder som Helhed aldeles ikke forhøjes for Kjøbenhavns og Købstædernes Vedkommende (idet den nye kommunale Ejendomsskyld og Stats-Ejendomsskylden jo i Forening ikke maa overstige den opkrævede Bygningsafgift), er det helt anderledes for Landkommunernes Vedkommende. Her ville Ejerne af de bygningsafgiftspligtige Ejendomme vel blive fritagne for Bygningsafgiften, som gennemsnitlig udgør ca. $2\frac{3}{4}$ pro mille af Ejendommens Værdi, men i dens Sted faa ikke alene en Stats-Ejendomsskyld paa $\frac{3}{4}$ pro mille, men desuden en kommunal Ejendomsskyld til formentlig mindst 4 pro mille af Værdien — altsaa en Forøgelse af deres Ejendomsskatter paa over 2 pro mille af Værdien eller ca. 600.000 Kr. Selv om man vil gaa ud fra, at disse Ejendommers tidligere kommunale Skattefrihed var uholdbar, turde en saa brat og betydelig Forhøjelse af deres Skattebyrde dog være for ubillig. Man tillader sig derfor at forvente, at den høje Regering og Rigsdag vil finde Udveje til at foretage saadanne Ændringer i disse Ejendommers Skattebyrde, at dennes Størrelse — ligesom for de tilsvarende Ejendomme i Kjøbenhavn og Købstæderne — i hvert Fald holdes inden for den nnværende Bygningsafgifts Ramme.

Fremdeles skal man tillade sig at fremsætte følgende mere specielle Henstillinger — alle udspringende fra en Tankegang, som man formentlig tør vente billiget af den høje Regering og Rigsdag, nemlig denne: at ligesom Landbruget har rejst Spørgsmaalet om en Skattereform ud fra Kravet om Ligelighed og Ensartethed i Beskatningen, saaledes kan ogsaa Byerhvervene paa deres Side med Føje stille det tilsvarende Krav: lige Beskatning af al Næring her i Landet.

Først og fremmest maa da paa ny fremføres Kravet om, at Forbrugs- og Indkøbsforeninger (samt Andelsselskaber) lige saa vel og i samme Omfang maa blive skattepligtige som Aktieselskaber — og det under alle Omstændigheder! Faktisk driver saa at sige enhver Forbrugsforening sine Indkøb som en Næring, en Forretning, der konkurrerer med al anden Næringsdrift, og man maa derfor anse det som en uforvarlig Begunstigelse at give disse Foreninger Skattefriheds-Privilegium ved en Nyordning af disse Forhold. I hvert Fald maatte man dog i Overensstemmelse med den af vore Domstole fastslaaede Opfattelse (jfr. saaledes Domme i U. f. R. 1884 Pag. 1005, 1886 Pag. 330 og 1020 sammenholdt med Indenrigsministeriets Skrivelser af 28de December 1882 og 29de Marts 1883 samt Indenrigsministeriets Cirkulære af 15de November 1885) indskrænke Begrebet „Forbrugsforening“ som et ikke-næringsdrivende Foretagende (og dermed Skattefriheden) til de Tilfælde, hvor ej alene Fordeling ikke finder Sted udenfor Medlemmernes Kreds, men hvor desuden samtlige Medlemmer hæfte personlig uden Indskrænkning for Foreningens Forpligtelser. Det samme maatte ogsaa gælde de i Lovforslaget om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning § 15, 2det Stykke, sidste Punktum, omhandlede Foreninger, for hvis Vedkommende der desuden heller ikke ses nogen Grund til at fravige